

Fem alldeles nya visor : Den
första: Marseljäsen. Den andra: Den
förälskade...

18 B Skillingtryck E1900a4

E 1900a4

*Aurora Ellagnussen
Esperød*

Fem alldeles

Nya Visor

Den första:

Marseljäsen.

Den andra:

Den förälskade skomakaren.

Den tredje:

Hvem är din vän?

Den fjerde:

Eugn hwilar sjön.

Den femte:

Carlsborgswisan.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & S:s boktr. 1900.

Den första:

Marseljäsen.

Upp fosterlandets barn att strida!
Vår äras dag uppgången är.
Förtrycket vill ej längre bida,
Deß blodsbaner högt swajar der.
Lyß! hör du hur deß wilda skara
Kringwärmar våra fält med stri?
Att deras grymhets offer bli,
Se wi barn och hustrur uti fara.
Till wapen, landets män! Framåt med kraft och mod!
Framåt! framåt!
Vår franska jord skall drida deras blod,

Wi hotas utaf trälars skara,
Af sammanswurna kungars här.
Förrädare du skall och swara:
Swem ännas böjorna du här?
Ät och? — O fransmän! se de wåga!
Det forna slafweriets twång
Och skulle böja än en gång!
Af harm ditt hjerta måste läga.
Till wapen etc.

Swad! skulle dessa främlingshopar
Få sista lag i våra hem!
Och wi när frihet högt och ropar,
Och låta trampas utaf dem!
Gud! skulle slafwars fala händer
Och böja under okets wäld,
Och dyrköpt frihet, nesligt såld,
För ewigt lemna franska stränder,
Till wapen etc

Och du förädare! skall häfwa,
Som wändt mot broders bröst ditt swärd,
Din dom du ej skall kunna jäfwa,
Den lön din usla bragd är wärd.
Ty straffets hot skall återwända —
Ej falla våra hjeltar än,
Ur jorden stiga de igen,
Tills hämnans wärf är bragt till ända,
Till wapen etc.

Du kärlek, ren för fosterjorden,
Brinn högt i alla franska bröst!
Du frihet dyr, som wär är worden,
Och styrk och elda med din röst!
I stolen våra fanor bära,
Triumf och seger — och en werld
Skall häpen se den stolta färd
Som häfbar franska namnets ära,
Till wapen etc.

Wi skola stå i deras leder,
Då våra äldste hädan gått.
Wi minnas deras dygd med heder.
Wi stå och falla der de stått.
Att lefwa sedan de och lemna,
Att dö med dem är lika lätt,
Wi segra ju på alla sätt,
Då wi dem följa eller hämna.
Till wapen landets män! Framåt med kraft och mod!
Framåt! framåt!
Wär franska jord skall dricka deras blod.

Den andra:

Den förälskade skomakaren.

Den fattiga södan den knogar jag för
Så ryggen den börjar bli krokig,
Om inte jag hade mitt glada humör,
Så tror jag bestämt jag blef tofig,

Men nu får i wänningen jag wara snäll
Att snedwridna kläderna ansja,
Charlott skall ju ha sina pjeror i qväll,
För hon skall på söder och dansa.

Min kärlek i fyra års tid har bestått.
Slit kärlek är ej att bespotta,
Förälskad jag blef en gång jag tog mått
Till halfhöga känger åt Lotta.

Jag swor henne trohet wid spannrer och läst,
Och tjusande log hennes öga,
Men Lotta hon sade: wi få wäl härnäst
Ta kängerna dubbelt så höga.

Och åtta par känger jag henne bestått,
Jag blygs ej min swaghet att blotta,
I dag jag för nionde gången tog mått
Till alnshöga känger åt Lotta.

Då frågte jag will du nu blifwa min fru,
Men Lotta sågs tveksamhet röja.
Och klasten är icke nog höga ännu,
Jag tror några år att wi dröja.

Ja wänta i fyra år till jag har kraft,
Men nog wille gerna jag pruta.
Ty år efter år blir det högare klast,
Jag undrar hur detta skall sluta.

(Eftertryck förbjudes.)

Den tredje:

Swem är din vän?

Swem är din vän? du tusen väänner finner,
Så länge du på lyckans höjder står;
Men hwar och en af dessa snart försvinner,
Så snart din lyckas sol tillbaka går,

Swem är din vän? kanhända leffamraten
Firan din barndoms lyckligare dar?
Nej, han har fått en högre plats wid staten,
Han minnes knappast hwem han fordom war.

Swem är din vän? kanhända den som glaslet
Dig skaffade uti ett muntert lag?
Nej du tar sel, det war blott wid kalaset,
Han war din vän och bror en enda dag.

Swem är din vän? när lyckans sol gått neder
Och bleka nöden för din hydda står;
Swem söker upp dig, delar ditt bekymmer,
Swar är den vän, som war din vän i går

Jag wet en vän — fly till din moders hjerta,
Fast ofta glömd hon känner dig igen,
Firan den stund hon födde dig med smärta
Hon är och blir din enda sanna vän.

Den fjerde:

Rugu hwilar sjön.

Rugu hwilar sjön, kring berg och dalar,
Sig solen sänker mild och warm,
Naturens röst ej mera talar,
Hon slumrat in i skogens barm.

Lugn hwilar sjön re'n aftonwinden,
I ro sig lägger ned wid ön,
Och blomman blygt sitt huswud böjer,
Hon beder fromt sin aftonbön.

Lugn hwilar sjön, så fridsamt winka,
De ljufwa stjernor från det blå.
War tyft war still du menskohjerta,
Snart äfwen du skall friden få!

Den femte:

Carlsborgswifan.

I Carlsborg der bodde en adelsman så rik.
På silfwer och penningar war honom ingen lik;
Han hade blott en dotter så dägelig och grann,
Hon önskade af allt hjerta en sjöman till sin man.

En sjöman har hon älskat, en sjöman will hon ha;
En sjöman will hon älska till deß hon läggs i graf;
Så litet hon åt och så litet hon drack,
Hennes hjerta det war särabt hennes sinne det war swagt.

En resa till Ostindien den sjöman skulle gå,
Ad hwad den sköna jungfrun hon mände sörja då,
Hon önskar honom lycka och tusende farwål,
Hon sörjer så swära, allt för sitt eget wål.

När sjömanen war bortrest, så hände det sig så,
En friare der kommer till Carlsborg ända,
Han går till hennes fader och frågade derom,
Om han wille gifwa honom sin dotter till sin wän.

Det war wäl icke swårt att få faderns lof dertill
Ty friaren war riker och af förnäm familj;
Ty adelsmannens like knappt uti landet fanns
Såwål på guld och penningar som uppå adelsglans.

När sjömannen till Ostindien se'n träffade in,
Så sätter han sig att skrifa till kärestan sin:

Och uti första raden i breswet mände stå:
Håll upp min wän att förja jag kommer wäl ändå.

Och uti första raden i breswet så stod:
Håll upp min wän att förja du adeliga blod,
Nu ligga wi förtöjde uti en fredlig hamn,
Och några da'r härefter får jag falla i din famn.

När Maria fick det breswet wist war det hennes tröst,
Sen går hon utur kammaren med glädje och med lust,
Men breswet det glömde hon, det låg på hennes bord,
Swarpå den grymme fadern han genast det tog bort.

Maria glömde breswet, som hon af sjöman fått,
Wist war det mycket glädjefullt det har man wäl förstått,
Men den som bragte breswet dock obelönter gick,
Utaf skön Maria tre spikar den fick.

Maria hon gångar sig ner till hafwets strand,
Och efter kommer fadern med breswet i sin hand,
Wist borde du mig tacka om jag listwet på dig spar,
Men tänk ej på den sjöman om han wore än så rar.

Åh fader, o fader, låt mig den sjöman få,
Ej någon bättre gåfwa du din dotter gifwa må,
Får jag ej honom ega och jag ej honom får,
Så är det just detsamma hwar jag i werlden går.

Nej, om han än i werlden den ende sjöman är,
Så får du aldrig honom till din äkta make här,
Förr skall jag honom dräpa och se'n dig skänka bort.
An han skall få dig ega, du hör din dom helt kort.

Några dar derefter kom der ett skepp i land,
Och hennes fader ilar till skeppet inwid strand;
Han bjuder den sjömannen att till hans boning gå,
Han trodde nog helt säkert ej mista listwet få.

Säg mig uppriktigt sjöman, att du är ju den,
Som har förfört min dotter, du är ju hennes wän;
Jag will ej på dig hämnas, tro mig jag talar sannt,
Blott du will genast lofwa att rymma ur wårt land.

O fader, o fader, jag din dotter älskat har,
Men henne att förföra min affigt aldrig war;
Hwad wi tillsammans talat det met wäl ingen om.
Hon är i mina tankar war säker ni derom.

Den ryssligt grymme fadern han tänderna hopstar,
Se'n tog han fram den knifwen han under rocken bar,
Och sänkte den i bröstet på sjömannen så god;
Sic ut och stängde dörren, lät honom simma i blod.

Se'n går han derifrån och in till dottern sin,
Kom älskade Maria skall du finna wännen din,
Nu kan du hålla bröllop med kärestan din,
Du skall få blod i bägarn i stället för win,

O fader, o fader, hör sista bönen min,
Lägg mig i sjömans lista, lägg mig wid sjömans lif,
Nu förjer jag ej mera för någon wän åt mig,
Nu slutas mina dagar nu dörr jag gladelig.

När som stön Maria de orden hade sagt,
Så tog hon fram knifwen hon uti barmen lagt:
Den stack hon i sitt bröst och föll på sjömans lif,
Fadren kan ej hindra det hur fort han skyndar dit.

Till Carlsborgs kyrka seban de båda buros bort,
De lågo uti silke som konungen dem skänkt;
Ja båda woro klädda silkeswepning röd,
Att ingen kunde säga att någon der war dödd.

Gud nåde och Gud tröste de föräldrarna,
När de förneka sina barn att ta' den de will ha:
Om än de äro fattiga eller rika wara mä,
Så när wi läggs i grafwen wi äro lika då.

Men bakom deras lista blef satt en lista swart,
Hwarpå den grymme fadern han gerast tog den bort
Med knifwen uti handen till warning åt en hwar,
Som förmena sina barn att ta den de will ha.

Inköpt: Åleaps arkiv. Kat. 237/874. 1981. Pr:s: 60:-
Acc. n. 1981/24.